

Sygn. akt III KK 549/18

POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
po rozpoznaniu w dniu 9 października 2018r.,
sprawy **J. P. i T. W.**,
skazanych z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i in.,
z powodu kasacji wniesionych przez obrońców skazanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 3 kwietnia 2018r., sygn. akt II AKa [...],
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w L. z dnia 27 września 2017r., sygn. akt IV K [...],

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić obie kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. obciążyć J. P. i T. W. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w części ich dotyczących.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w L., wyrokiem z 27 września 2017r., skazał T. W. za popełnienie szeregu czynów zabronionych z art. 55 ust. 3 i art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, za co wymierzył mu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności i grzywnę, zaś na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstw oraz nawiązkę. Po rozpoznaniu apelacji prokuratora i obrońców skazanych Sąd Apelacyjny w [...], wyrokiem z 3 kwietnia 2018 r., utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie. Kasację od rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego wniósł obrońca T. W.

W nadzwyczajnym środku zaskarżenia wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz przekazanie sprawy właściwemu sądowi do ponownego rozpoznania ze względu na rażące naruszenia prawa procesowego na etapie postępowania odwoławczego, a konkretnie przepisów: art. 7 i art. 410 k.p.k. oraz art. 2 i art. 5 ustawy o świadku koronnym, polegające na przyjęciu, że świadek M. K. był świadkiem koronnym, podczas gdy nie wydano żadnego postanowienia nadającego mu ten status, co doprowadziło do wadliwej oceny wiarygodności tego dowodu; art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., polegające na nierozpoznaniu wielu zarzutów apelacji oraz powierzchowne rozpoznanie pozostałych, a także sporządzenie lakonicznego, ogólnikowego uzasadnienia w przeważającej mierze odwołującego się do pisemnych motywów orzeczenia pierwszoinstancyjnego.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w L. wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W ocenie Sądu Najwyższego kasacja obrońcy skazanego T. W. była bezzasadna w stopniu oczywistym, co zdecydowało o jej rozpoznaniu w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k.

Obrońca podniósł wyłącznie instrumentalnie zarzut naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., zmierzając przy pomocy tego zabiegu do wymuszenia kontroli kasacyjnej z ominięciem wymagań określonych w art. 519 k.p.k. i art. 523 § 1 k.p.k. Zarzut wybiórczej i ogólnikowej kontroli kasacyjnej był po prostu nieprawdziwy, gdyż Sąd odwoławczy wskazał przesłanki rozumowania, które zdecydowały o nieuwzględnieniu zarzutów apelacji podważającej ustalenia faktyczne. Uczynił to w sposób zadawalający, a uzasadnienie kasacji wykazało jedynie odmienne stanowisko jej autora w tej kwestii. Zważyć przy tym należało, że skarżący nie podjął nawet próby szerszej argumentacji podniesionego zarzutu. Ograniczył się do zacytowania treści przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., nie rozwijając tego wątku przez wskazanie, do których konkretnie zarzutów Sąd Apelacyjny w [...] w ogóle miałby się nie odnieść i w którym miejscu uzasadnienie tegoż Sądu miało być selektywne. Jednocześnie lektura pisemnych motywów rozstrzygnięcia Sądu II instancji nie tylko nie potwierdziła zastrzeżeń zaprezentowanych w kasacji, ale wręcz świadczyła o gruntownym rozpoznaniu

środka odwoławczego, wobec czego zarzut należało ocenić jako bezzasadny w stopniu oczywistym.

Całkowicie chybiony, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k., był również zarzut naruszenia art. 7 i art. 410 k.p.k. oraz art. 2 i art. 5 ustawy o świadku koronnym. Określenie M. K. „świadkiem koronnym” nie miało żadnego znaczenia dla jakości kontroli odwoławczej i było całkowicie obojętne dla dokonanej przez Sąd oceny prawidłowości ustalenia stanu faktycznego na podstawie relacji tego świadka. Sąd Apelacyjny przedstawił trafne i wyczerpujące stanowisko odnośnie oceny zeznań M. K., złożonych w ramach przepisu art. 60 § 3 k.k. Aprobując sposób przeprowadzenia tej kontroli, której uzasadnione wnioski znalazły się na str. 22 - 25 uzasadnienia, stwierdzić należało, że autor kasacji sprowadził prawidłowe procedowanie Sądu odwoławczego do absurdu, wytykając organowi nieprawidłowo zastosowane nazewnictwo. Nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem obrońcy, jakoby używając potocznego określenia, świadek koronny” wobec osoby korzystającej z dobrodziejstwa art. 60 § 3 k.k., Sąd odwoławczy miałby dokonać nieuprawnionych ustaleń faktycznych. Wobec powyższego Sąd Najwyższy, stwierdzając, że wskazane uchybienie nie miało wpływu na treść kontrolowanego orzeczenia, oddalił zarzut jako oczywiście bezzasadny.

Podsumowując, wnikliwa kontrola postępowania odwoławczego przeprowadzona przez Sąd Najwyższy w sprawie T. W. nie potwierdziła w najmniejszym stopniu zastrzeżeń przedstawionych w kasacji i skutkowałą oddaleniem skargi jako oczywiście bezzasadnej.

Na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. Sąd Najwyższy orzekł o kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne.